

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЦЕНТР ЗАОЧНОЇ, ДИСТАНЦІЙНОЇ ТА ВЕЧІРНЬОЇ ФОРМ НАВЧАННЯ

Кафедра журналістики та філології

**ЖИТТЄВА ІСТОРІЯ В СИСТЕМІ ХУДОЖНЬО-
ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ЖАНРІВ: ДОБІРКА МАТЕРІАЛІВ**
The life story in the system of literary publicistic genres

Кваліфікаційна робота
освітнього рівня «бакалавр»
студентки спеціальності
«Журналістика»,
освітньої програми «Журналістика»,
групи ЖТз–61с

Гетти Марії-Луїзи Владиславівни

Науковий керівник:
Гаврилюк Інна Леонідівна,
доц. каф. журналістики та філології,
канд. наук із соц. ком.

Суми 2020

Гетта, М.-Л. В. Життєва історія в системі художньо-публіцистичних жанрів: добірка матеріалів [Текст]: робота на здобуття кваліфікаційного ступеня бакалавр ; спец. : 061 – журналістика / М.-Л. В. Гетта ; наук. керівник І. Л. Гаврилюк. – Суми : СумДУ, 2019. – 22 с.

У роботі представлено матеріали в жанрі життєвої історії.

Ключові слова: життєва історія, художньо-публіцистичні жанри, замальовка.

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	4
ВСТУП.....	4
1. Обґрунтування необхідності створення інформаційного продукту.....	6
2. Специфікація авторських матеріалів.....	8
2.1. Структура інформаційного доробку.....	8
2.2. Технічні характеристики інформаційного продукту.....	8
2.3. Авторська ідея.....	8
2.4. Ілюстративні матеріали.....	9
3. Список використаних джерел.....	10
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ.....	12
ВИСНОВКИ.....	20

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

ВСТУП

Одним із найулюбленіших жанрів українських шанувальниць друкованих медіа є такий жанр, як життєва історія.

Незважаючи на те що життєва історія – це один із жанрів художньої публіцистики, який використовується найчастіше в медіа, його вивченню майже не присвячено праць. Більше того, журналістикознавці намагаються уникати цього терміна, не використовують його в теоретичній частині, не відносять до жанрів взагалі.

Ось як про це пише О. Харитоненко: «Життєва історія – доволі популярний нині жанр публіцистики. Щоправда, перевагу йому надають здебільшого регіональні газети та жіночі журнали. Специфічні предмет висвітлення (факти приватного життя людей) та характер відображення дійсності (надмірна і часто недоречно застосована образність) створили цьому жанрові неоднозначну репутацію: його вважають «низьким», популістським, хоч і доволі затребуваним. Можливо, саме тому і в журналістикознавстві його якщо й згадують, то побіжно» [11, с. 154].

Життєву історію як окремий жанр розглянуто лише в працях В. Олешка [6], О. Тертичного [10], І Харитоненко [11], С. Шебеліста [12].

Складається враження, що практична та теоретичні частини журналістики живуть самі по собі. Втім такий жанр є, йому варто приділяти увагу, осмислювати на теоретичному рівні, а також створювати матеріали в жанрі життєвої історії, що є затребуваний жіночою частиною читацької аудиторії.

Отже, створення матеріалів, написаних у жанрі життєвої історії, є **актуальним**.

Мета роботи – створити матеріали в жанрі життєвої історії.

Реалізація мети передбачає виконання таких **завдань**:

- обґрунтувати необхідність інформаційного доробку, представленого в жанрі життєвої історії;
- описати структуру та технічні характеристики презентованих матеріалів;
- визначити авторську ідею публікацій;
- окреслити загальні характеристики роботи над інформаційним доробком;
- створити та презентувати матеріали в жанрі життєвої історії.

Новизна роботи полягає в тому, що на захист виносяться абсолютно нові матеріали в жанрі життєвої історії.

Практичне значення роботи полягає в тому, що представлені матеріали можуть бути використані під час вивчення дисципліни «Журналістські жанри» (змістовий модуль «Художньо-публіцистичні жанри»).

1. ОБГРУНТУВАННЯ НЕОБХІДНОСТІ СТВОРЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ

Життєві історії – це жанр, який особливо широко представлений у виданнях, основна цільова аудиторія яких є жінки, особливо ті, які живуть у сільській місцевості. Це зумовлено тим, що вищезазначена група й досі отримує інформацію переважно з друкованих медіа.

О. Харитоненко визначає такі жанрові ознаки життєвої історії: «Життєва історія – це тип твору, в якому за допомогою всіх засобів художнього відображення дійсності, наявних у публіцистиці, висвітлюється епізод чи низка епізодів із життя звичайної людини» [11, с. 155].

Науковці зазначають, що цей жанр має багато спільних ознак із такими жанрами, як нарис, есе, а також художнім репортажем, листом, оповіданням тощо. Проте життєва історія має й власні ознаки.

Однією із таких ознак є її анонімність. Герой замальовки – це не глибоко індивідуалізований персонаж.

Ще однією із ознак цього жанру є сюжетність. Читач стежить за розгортанням сюжету від початку й до кінця. Цей жанр має сталу структуру: вступ, основну частину та закінчення.

Для цього жанру не властиве глибоке авторське осмислення події та її подання. Стиль подання таких матеріалів досить-таки простий.

Життєві історії мають також сталий тематичний діапазон. О. Харитоненко називає теми, що характерні для життєвої історії: кохання, сімейні стосунки; дружба; віра; соціальні проблеми; нещастя [11, с. 157].

Одним із видань, де активно культивується жанр життєвої історії, є газета «Сільські вісті». Життєві історії у цій газеті розміщені на сторінці, яка називається «Вербиченька». Уже сама назва рубрики говорить про те, що її матеріали, у першу чергу, будуть цікаві жіночій частині читачів.

Відповідно до української міфології, верба символізує матір, заміжню жінку. Інколи під образом верби розуміють зажурену дівчину.

Зазначимо, що матеріали в жанрі життєвої історії представлені в кожній рубриці «Вербиченьки». Вони є неодмінним її елементом.

Так, наприклад, у № 67 за 23.08.2019 р. надруковано 3 життєві історії – «Соло для півня», «Знайомство із зятем» та «Зроблю їй подарунок»

У № 80 за 11.10.2019 р. із 7 матеріалів – 3 написані в жанрі життєвої історії.

У № 96 за 10.12.2019 р. представлено 5 життєвих історій (із 7 матеріалів). Це «Опанасова арифметика», «Випадкова зустріч», «Вину нестиму довіку», «Батькова дочка», «Маків цвіт!

У № 4 за 21.01.2020 року з 6 матеріалів цієї рубрики – 3 написані в жанрі життєвої історії. Це матеріали «Ожеледиця», «В задушливих обіймах» та «Не розгледів».

У № 17 за 6.03.2020 р. із 8 матеріалів – 4 представлені в жанрі життєвої історії. Це рубрика «В чеканні добра» (містить кілька маленьких життєвих історій), «Гарбузове сватання», «Вулиця добрих сусідів», «Шляхи несповідимі».

Як бачимо, життєва історія широко представлена на сторінках газети «Сільські вісті». Цей жанр виділений в окрему рубрику, яка вказує на те, що вона призначена для читання в першу чергу жінками.

Отже, створення інформаційного доробку в жанрі життєвої історії є актуальним, оскільки цей жанр має свою читацьку аудиторію.

2. СПЕЦИФІКАЦІЯ АВТОРСЬКИХ МАТЕРІАЛІВ

2.1. Структура інформаційного доробку

Наш інформаційний доробок складається з 4 матеріалів, написаних в жанрі життєвої історії.

Назва матеріалу	Жанровий різновид
1. «Гіркий присмак кохання»	Життєва історія
2. «У нас так не буде!»	Життєва історія
3. «Вийти заміж за іноземця»	Життєва історія

2.2. Технічні характеристики інформаційного продукту

Обсяг нашого інформаційного продукту становить:

- 1) «Гіркий присмак кохання» – 5418 знаків, 0,135 авторського аркуша;
- 2) «У нас так не буде» – 3946 знаків, 0,098 авторського аркуша;
- 3) «Вийти заміж за іноземця» – 2099 знаків, 0,052 авторського аркуша.

Загалом наш інформаційний продукт містить 11463 друкованих знаків, що становить майже 0,3 авторського аркуша.

2.3. Авторська ідея

Авторська ідея життєвої історії «Гіркий присмак кохання» полягає в тому, щоб застерегти дівчат від найголовнішої помилки в житті – не віддавати, як би не було складно, дитину до дитячого будинку, бо потім може бути пізно.

Історія «У нас так не буде!» – це типова історія відносин між невісткою та свекрухою. Не треба сподіватися на те, що ваші відносини зі свекрухою

будуть ідеальними, навіть тоді, коли вона запевняє, що у вас все буде не так, як в інших.

Ідея матеріалу «Вийти заміж за іноземця» полягає в тому, щоб показати такий тип дівчат, які шукають багатого нареченого з-за кордону. Часто вони дивляться лише на зовнішні атрибути. Саме це зовнішнє й засліплює їм очі. Своїм матеріалом ми застерігаємо таких дівчат.

Отже, навіть такий жанр, як життєва історія, може нести певні меседжі в суспільство, що ми й намагалися робити.

2.4. Ілюстративні матеріали

Загалом нами було використано 3 зображення – 1 малюнок та 2 фотоілюстрації.

1 зображення – це малюнок, який доповнює матеріал «Гіркий присмак кохання». На малюнку зображено дівчину, яка плаче. Героїні матеріалу також довелося пережити нелегкий період, вона також змушена була гірко плакати.

2 зображення – фотографія, що є доповненням матеріалу «У нас так не буде!». На ній зображено двох жінок – старшого та молодшого віку, які сваряться. У матеріалі ж йдеться про складні стосунки між свекрухою та невісткою.

3 зображення – фотографія до матеріалу «Вийти заміж за іноземця». На ній зображено жінку, очі якої прикриті гіпюровою пов'язкою. Це означає, що жінка може погано бачити. Героїня матеріалу погано розбирається в людях. Вона бачить тільки те, що хоче бачити. Але реальність видається інакшою.

3. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Барыкина В. Д. Житейская история как формат разговора об общечеловеческих ценностях в СМИ [Электронный ресурс] / В. Д. Барыкина. – Режим доступа : <https://cyberleninka.ru/article/n/zhiteyskaya-istoriya-kak-format-razgovora-ob-obshechelovecheskih-tsennostyah-v-smi>.
2. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості : підруч. / В. Й. Здоровега. – Львів : ПАІС, 2004. – 180 с.
3. Колесниченко А. В. востребованность жанров журналистских текстов в онлайн-СМИ [Электронный ресурс] / А. В. Колесниченко. – Режим доступа : <https://cyberleninka.ru/article/n/vostrebovannost-zhanrov-zhurnalistskih-tekstov-v-onlaynovykh-smi>.
4. Михайлин І. Л. Основи журналістики: підруч. / І. Л. Михайлин. – К. : ЦУЛ, 2002. – 284 с.
5. Москаленко А. З. Теорія журналістики : навч. посіб. / А. З. Москаленко. – К. : ЕксОб, 2002. – 336 с.
6. Олешко В. Ф. Журналистика как творчество : учеб. пособ. / В. Ф. Олешко. – М. : РИП-холдинг, 2003. – 356 с.
7. Сидоренко Н. М. «Життєві історії» – провідний жанр журналів для жінок в Україні [Електронний ресурс] / Н. М. Сидоренко, О. О. Сидоренко // Культура народів Причорномор'я. – 2007. – № 101. – С. 208–212. – Режим доступу : <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/77518>.
8. Сізова К. Жанр життєвої історії як індикатор тенденцій розвитку сучасних друкованих ЗМІ [Електронний ресурс] / К. Сізова. – Режим доступу : <http://dspace.nbuv.gov.ua/dspace/bitstream/handle/123456789/71083/12-Kovalevskiyi.pdf?sequence=1>.

9. Словник журналіста : Терміни, мас-медіа, постаті / [за заг. ред. Ю. М. Бідзілі]. – Ужгород : ВАТ «Видавництво «Закарпаття», 2007. – 224 с.
10. Тертичний А. А. Жанры периодической печати : учеб. пособ. / А. А. Тертычный. – М. : Аспект Пресс, 2000. – 312 с.
11. Харитоненко О. Життєва історія як жанр сучасної публіцистики: види, структура, особливості редагування / О. Харитоненко // Стил ь і текст. – 2012. – Вип. 13. – С. 154–162.
12. Шебеліст С. Трансформаційні процеси в системі журналістських жанрів / С. Шебеліст // Вісник Львівського університету. Серія «Теле- та радіожурналістика». – 2010. – Вип. 9. – Ч. 1. – С. 274–280.

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Гіркий присмак кохання

Наталія з нетерпінням чекала вечора, щоб сповістити коханому чудову новину: вона – вагітна! Дівчина злякалася, адже вони не планували ще навіть одружуватися, але душу огортало тепло майбутнього материнства. Не могла повірити своєму щастю – у неї буде дитина! Дарма, що пара зустрічалася лише два місяці. Олег неодмінно одружиться з нею, адже безліч разів говорив про кохання. А батькам Наталка скаже радісну звістку разом із хлопцем. Згодом відбудеться вінчання, біла сукня, схвальні вигуки «Гірко!» і дзвін бокалів.

Кому ще з її подруг, простих сільських дівчат, так пощастило, як їй? Олег має власну справу. Він і подарунки дорогі купляє, і компліментами обсипає.

Ранок... Душу заповнили переживання та якийсь лихе передчуття. Аліна вирішала розігнати темну хмару думок випіканням пиріжків. Причепурилась, прибрала і наліпила смаколиків з такої нагоди.

Телефонний дзвінок. Треба відповісти. Вона взяла трубку і почула знайомий голос, який запитував, як у неї справи, пропонував романтичну вечерю.

- У мене для тебе є чудова новина. Яка саме – дізнаєшся ввечері. Отож, чекаю, – лукавим тоном у голосі мовила дівчина.

Олег аж зблід, почувши новину, якої не чекав. «О, ні! Тільки не це. Я ж хотів лише сексу. Вона мені навіть не подобається. Хотів лише побавитися. Та й одружуватися з нею не вигідно», – подумав хлопець.

- Тут і на аборт вистачить, і на так звану моральну шкоду, – кинув на стіл гаманець.

Наталка безсило впала на стілець. Не вірила, що ці страшні слова чує від людини, якою жила, дихала. Олег завжди був веселий, милий, уважний до неї! Запевняв, що нікого так сильно не кохав, як її.

- Забери гроші! Мені нічого від тебе не треба! – її трясло, немов у гарячці. Вона грюкнула дверима й поїхала додому.

Наталка зрозуміла, що ніякого кохання не було. Воно розтануло, розчинилося в жорсткій реальності, залишивши за собою гіркий присмак.

Наталка жила в маленькій сільській хатинці з мамою, вітчимою та братом. Місця їй так заледве вистачало. Наважилася розповісти найріднішій людині – матері.

Мати, вислухавши, спочатку лаяла, а потім безутішно заплакала.

- У нашій родині не було байстрюків. Який сором! Що люди скажуть? – схлипуючи, казала вона.

Наступного дня Наталці натякнули на аборт.

Дівчина пішла до лікарні. Вона вагалася, страх заповнив її душу. Гінеколог почала з того, що перший аборт може призвести до сумних наслідків і дівчина втратить здатність народжувати. Тож Аліна вирішила на рік поїхати до Сум (до бездітної тітки), там народити дитину, а потім віддати до дитячого будинку. Рідні таку ідею підтримали.

Одного теплого дня, коли у повітрі снували лоскітливі павутинки бабиного літа, молода жінка народила дівчинку. Після пологів Наталка залишилася у тітки. Малу Софійку, саме так вона назвала дівчинку, віддали до дитячого будинку.

Сусіди говорили, що Наталка, як поїхала до міста на навчання, так і забула про матір. Може, заміж там вийшла?

Жінка мовчала ...

Тітка вмовляла племінницю пожити у неї, хоч дівчині було важко змиритися з рішенням, але знала: так буде краще.

Час спливав. Наталці подобалося міське життя, у село тепер не поспішала. Справді, тітка має рацію: що робити їй у тому Богом забутому місці? У Сумах – просторий дім, достаток, робота. І самотня тітонька, яка усіляко догоджає їй, бо бачить у ній опору на старості.

Якось Наталка затрималася на роботі. У сусідньому кабінеті працював директор фірми Роман Олександрович. Високий, солідний тридцятирічний чоловік, за ним сохло безліч жінок, але він досі був не одружений. Роман підійшов до Аліни й почав розмову. Говорили про різне, виявилось, що мають багато спільного.

- Може, вина, Наталко? Уже кінець робочого дня. Нам слід розслабитися. Обіцяю, що чіплятися не буду, – промовив чоловік.

Спиртне розвеселило Наталку, зняло втому. Їй хотілося, щоб цей вечір тривав вічність.

- Ти така вродлива, ніжна. Чому ж без коханого? – він взяв у свою руку її тремтячу долоню.

- Не подобаюся я нікому, Романи Олександровичу, – відповіла Наталка.

Директор долив вина. Перевів мову про себе. Йому, мовляв, теж не щастить. У дитинстві тяжко захворів. Через це не може мати дітей. Кожна жінка хоче народити, а він, на жаль, не може подарувати щастя материнства.

- Ти хотіла б вийти за мене? – якось несподівано відкрився. Подарував їй проникливий і ніжний погляд...

І Наталка, несподівано для себе, мовила:

- Хотіла б...

ї обличчя палало, а серце пришвидшило ритм...

Згодом Роман Олександрович знайшов причину, щоб залишити її після роботи. Потім запросив додому. Наталка літала від щастя.

Одного вечора вона заплакала й розповіла коханому про дитячий будинок і свою доньку.

- Не плач, я разом з тобою поїду в дитбудунок, – заспокоював її.

Директор дитячого будинку уважно вислухав Наталку. Подякував за гостинці для дітей. Схиливши голову, сказав:

- На жаль, ви запізнилися.

Роман підвів бліду жінку до вікна, подав склянку з водою. Напружену тишу порушили дріботіння малих ноженят. Перед ними, мов у казці, з'явилася кучерявенька, зеленоока дівчинка. Зі світлим, як в Романа, волоссям.

- Ви за мною приїхали? Ви – мої тато і мама? Як же довго я чекала!

Дівчинка застрибнула до чоловіка на руки. Він розгублено подивився на Наталку.

- Це – доля. Завтра подамо заяви на одруження. І заберемо це дитятко. Правда, кохано?

- Так, Ромо...

«У нас так не буде!»

Сьогодні в Аліні особливий день у житті– вона йде знайомитись з мамою свого хлопця. Пара зустрічається досить давно, справа йде до весілля, тож сподобатись майбутній свекрусі – обов'язок дівчини.

Підготовка до зустрічі йшла повним ходом: Оксана придбала цукерки та фрукти до столу, весь день підбирала вбрання, обдумувала можливі теми для розмови.

Настав час. Дівчина доброзичливо привіталась з Оксаною – майбутньою свекрухою, обняла і щиро подякувала за сина (цей хід вона продумала ще вдома, щоб відразу викликати прихильність до себе). Жінки виявились схожими у поглядах на життя, тож зустріч пройшла на «5+».

З тих пір Аліна з Оксаною постійно спілкувались, і коли молоді оголосили про бажання одружитись, то майбутня свекруха невимовно зраділа за дітей.

Аліна щиро і ніжно почала називати жінку «мамою», що додало особливої теплоти та душевності у їхні стосунки.

Відразу після весілля Оксана оголосила, що не хоче заважати сину з невісткою, залишає їм будинок, а сама поїде працювати закордон. Її вже давно туди кликала подруга. Аліна пишалася свекрухою за такий вчинок.

Йшов час, усі подруги Аліні повискакували заміж, стали скаржитись на своїх підступних свекрух. Дівчина уважно всіх вислуховувала, а сама собі думала: «Що можна ділити невістці й свекрусі? Кому потрібні постійні сварки? У нас так точно не буде!».

Через півроку повернулась Оксана. Вдома вже на неї чекала малесенька онучка. Син з невісткою щиро раділи приїзду мами.

Щось не так пішло ще з дня зустрічі. «Аліно, ти неправильно прикладаєш дитину до грудей!.. Аліно, ти ж мучиш дитину цими памперсами... Аліно, як ти оце одягаєш дитину? Вона ж змерзне... Аліно, ти неправильно купаєш дитину... Аліно, чому ти не розморозила холодильник і не помила духовку? Аліно, ти не вмієш користуватись пральною машинкою, ставиш не на той режим. Я роблю по-іншому і ти так роби...», – тільки й чула докори на свою адресу від свекрухи.

Розчаруванню Аліни не було меж. Дівчина так чекала зустрічі зі свекрухою, хотіла нарешті познайомити її з омріяною внучкою, розраховувала на підтримку. Крихітка часто капризувала вдень, не давала батькам спати по ночах. До того ж пологи пройшли нелегко, Аліні наклали чимало швів, які вже місяць приносили багато болі та незручностей. Тож дівчина дуже чекала фізичної та моральної підтримки від свекрухи. Замість цього чула постійні докори та настанови.

Спочатку в Аліни затаїлась сильна образа на свекруху, хоча вона намагалась зрозуміти її. «Звичайно, вона хоче бути важливою у цьому домі. Та й в мене, може, дійсно не все виходить так добре, як хотілось би», – розмірковувала невістка.

Так як дівчина за натурою була терпляча та спокійна, то спочатку не перечила і корилась свекрусі. Але ж будь-якому терпінню приходить кінець.

Чуючи сотий раз за день «Аліно, а ти оте і оте не так робиш...», – дівчина стала огризатись свекрусі.

Йшли дні, стосунки між свекрухою та невісткою стали холодними і якимись байдужими. Аліна більшість часу проводила в кімнаті чи на вулиці з донькою, а Оксана постійно була зайнята виправлянням помилок нерадивої господині.

Кожного разу, після чергової сварки, Аліна згадує слова, які колись сказала свекруха: «І чому ото сваритись невістці зі свекрухою? Ні, у нас так не буде, точно не буде...».

Вийти заміж за іноземця

Із Христиною, студенткою педагогічного університету, познайомилися на практиці. Почали спілкуватися і під час розмови моя нова знайома поділилася, що вона пішла вивчати англійську мову на курси, щоб знайти жениха-іноземця. До цього реєструвалася на різних сайтах знайомств, двічі заповнювала анкету на Грін-карту, а потім подалася працювати в шлюбне агентство.

Її фото вподобав двічі розлучений американець Майкл. Приїхав із Нью-Йорка на тиждень у справах. На побачення Христина пішла зі знайомою із курсів, адже погано говорила англійською.

– Чомусь я йому не вірю, – розповідала. – Каже, що багатий. Має свій бізнес, якусь мережу магазинів. Але речі на ньому, ніби з гуманітарки: сорочка дірява, а джинси затерті. Заможні люди явно такого не носять. Жінку шукає українку. Його бабуся родом із Києва.

На третьому побаченні Майкл освідчується Христині. Дарує срібну обручку своєї матері.

– Уяви, срібну обручку. Наче я не заслужила золоту, – обурюється Христина. – Сказав, щоб я готувала документи, а я вже передумала з ним їхати. Якщо він на обручку грошей зажав, то не бачити мені його мільйонів.

Майкл повернувся до Америки. Через два місяці виставив світлини зі свого весілля у Facebook.

– Блін, ти уяви якого я жениха прошльопала, – каже Христина і демонструє знімки, на яких Майкл з Мариною, тією самою подругою-перекладачкою, що разом з ними ходила на побачення. Фото з відпочинку на якихось островах підписали «honeymoon with sweet girl». Вона – у дорогому купальнику від Victoria's Secret, смакує коктейлем поруч зі своїм новим чоловіком.

Потім Христина знайомиться з арабом Аміном.

– Він особливий, дуже галантний – розповідає при зустрічі. – Носить джинси від Gucci, парфум, здається, Armani, а годинник Rolex за 10 тисяч євриків. Каже, що вдень він працює, а увечері ми ходимо на побачення до ресторану або в нічний клуб. Але учора він забув портмоне – за вхід і вечерю довелося заплатити мені. Мені здається, що доля дала мені другий шанс.

Раптом Христина замовкає, коли зустрічаємо її Аміна у рукавичках та фартуху. Він торгує шаурмою.

ВИСНОВКИ

У практичній частині журналістики є такі жанри, що характерні для окремих різновидів медіа. До таких належить і життєва історія.

Життєва історія – це жанр, що характерний для жіночих, а також обласних, районних друкованих видань, періодики, що належить до сімейного типу (позиціонують себе як універсальні видання для всієї родини) тощо. Основна цільова група таких видань – жінки.

До одних із таких видань належить газета «Сільські вісті». Це всеукраїнська інформаційна газета, яка висвітлює проблеми українського селянства. Основна група читачів цього медіа – селяни. Зрозуміло, що це переважно жінки (це зумовлено демографічними та соціальними факторами).

Однією із найулюбленіших рубрик читачів цього видання є «Вербиченька». Саме в цій рубриці представлений такий жанр, як життєва історія.

Аналіз показав, що в середньому із 6–7 матеріалів рубрики «Вербиченька» 3–5 становлять життєві історії. Можемо зробити висновок, що це дійсно один із найпопулярніших жанрів.

Саме це й стало основою написання власних матеріалів у жанрі життєвої замальовки.

Нами було створено 3 матеріали в жанрі життєвої замальовки. Це матеріали «Гіркий присмак кохання», «У нас так не буде!» та «Вийти заміж за іноземця».

Загальний обсяг матеріалів – 11463 друкованих знаків, що становить 0,3 авторського аркуша.

Авторська ідея презентованих матеріалів полягала в написанні в різних за темами життєвих історій. Ми взяли ті теми, які будуть цікаві нашій основній цільовій аудиторній групі – жінкам.

Створений інформаційний доробок стосується тем кохання та сімейного життя.

Усі сюжети або були почуті нами, або ми особисто знайомі з героями цих історій. Проте, за правилами цього жанру, ми не називаємо справжніх імен та прізвищ наших героїв.

Ідея матеріалу «Гіркий присмак кохання» – застерегти дівчат від того, щоб вони не позбавлялися дітей, бо можуть у майбутньому гірко жалкувати про це. Головна героїня віддала донечку до дитячого будинку, але потім страждала. Дівчинку вона не змогла повернути. Історію ми закінчили позитивно. Проте в цьому позитиві є підтекст. Дитина, яку планує взяти головна героїня з дитячого будинку, буде нагадувати ту, яку вона втратила.

Тема матеріалу «У нас так не буде!» – це типова історія відносин між невісткою та свекрухою. Меседж матеріалу такий: не варто сподіватися, що у вашому житті буде краще, ніж у інших.

У матеріалі «Вийти заміж за іноземця» ми показуємо типовий образ дівчини, яка шукає багатого іноземця-нареченого. Головний критерій, за яким вона його обирає, дорогий одяг, аксесуари. Але, як з'ясовується, – це не основне, на що треба звертати увагу.

Кожен наш матеріал обов'язково містить зображення. Ілюстративні матеріали впливають на те, чи зверне читач увагу на матеріал. Окрім того, також несуть певну інформацію, підкріплюють авторську ідею матеріалу.

Ми використали в матеріалах 3 зображення – 1 малюнок та 2 фотоілюстрації.

Усі зображення взяті з мережі інтернет. Це можемо пояснити тим, що життєва історія, основною ознакою якої є анонімність, не передбачає використання зроблених власноруч матеріалів.

Отже, вважаємо, що ми створили той продукт, який може бути цікавий жіночкй читацькй аудиторії.